

1

SKYRIUS

Jei mergina nenori būti nužudyta, jai patartina vakarais nesusitikinėti su nepažįstamaisiais tamsiose gatvių pakampėse.

Malorė tai žinojo. Ji buvo tikra meistrė, kai reikėdavo išvengti nužudymo, ir šį įgūdį vertino kur kas labiau nei, tarkim, siuvinėti pagalvėles adatėlėms, skambinti klavesinu ar gebėti teisingai laikyti šakutę salotoms. Tiesą sakant, kaip tinkamai laikyti salotų šakutę, Malorė žinojo – tvirtai sugniauži kumštyje ir aštriais dantukais duri į šlaunį galimam užpuolikui. Arba į akį. Arba tiesiai į gerklę. Žmogaus kūne apstu pažeidžiamų vietų, o Malorė nemėgo savęs riboti.

Glausdama piešinių aplanką Malorė laukė. Girdėjo, kaip tolumoje suprunkštė arklys. Už kokio kvartalo sudundėjo girgždantys kariatetos ratai. Virš galvos šaižiai suklykė pulkas šikšnosparnių. Vis labiau temo, o Malorė stovėjo apšviesta vienintelio gatvėje žibalinio žibinto, kad klientai lengviau ją pastebėtų.

„Lengva nužudyti“, – sušnibždėjo vidinis balsas, bet ji tik nerūpestingai bato nosimi perbraukė sau per blauzdą, paliesdama durklo, kurį ten slėpė, rankeną. Gal padoriau būtų buvę ji paslėpti po sijonais, tačiau užpulta ji visai nenorėtų gaišti laiko knisdamosi po muslino ir vilnos sluoksnius. Ką tuomet turėtų daryti? Paprašyti užpuoliko, kad būtų toks malonus ir lukteltų, kol ji susiras už keliaraiščio užkištą ginklą?

Kaukšėdami kulnais į grindinį pro šalį lėtai pražingsniavo du džentelmenai. Malorė išsitiesė tikėdamasi, jog tai jos klientai. Vienas vilkėjo visiškai juodai, o kito drabužiai buvo turbūt visų įmanomų spalvų. Ji įtariai nužvelgė juodu, bet šie tik vos linktelėjo jai ir pranyko tamsoje.

Bokšto laikrodinis miesto aikštėje išmušė vienuolika. Malorė nekantriai mindžikavo.

Pagalčiau iš mėnulio numargintos tamsos kitame gatvės gale išniro dvi žmogystos. Šioms įžengus į žibinto apšviestą ratą, Malorė atidžiai išsižiūrėjo. Vyras buvo blyškos odos, iš stuomens ir iš liemens, užsidėjęs stilingą skrybėlę ir ryšėjo klostuotą kaklaskarę. Arba tikras aukštuomenės atstovas, arba gudriai tokiu apsimeta, tikėdamasis kada nors prasibrauti į tą išrinktųjų ratą.

Jo palydovė – smulki mergina, apsigaubusi beformiu raudonu apsiaustu, kurio kraštai šlavė gatvės dulkes. Jos plaukai buvo beveik visai nuskusti ir virš kairės ausies buvo matyti subtili tatuiruotė – lankas ir strėlė.

Malorė iš nuostabos kilstelėjo antakius. Organizuo-
dama ekskursijas buvo sutikusi daug visokių keistuolių.
Išsimokslinusių žmonių, kurie apiberdavo ją rimtais
klausimais apie dvaro istoriją ir dabartines Safyrų šei-
mos politines sąsajas. (Laimė, Malorė puikiai gebėjo
kurti visokiausias istorijas, nes, tiesą sakant, iš kurgi jai
žinoti?) Buvo žmonių, kuriuos traukė viskas, kas susiję
su okultizmu, – ne dėl to, kad tai keista ar tabu, o todėl,
kad nepaprastai įdomu. Svečių, kurie atvykdavo dėl
sensacijos, kad vėliau, prisigėrę smuklėje, galėtų di-
džiudamiesi draugams pasakoti, jog išgyveno Safyrų
dvare. Dar būdavo romantikų. Damų, pasiryžusių alpti,
ir kavalierių, pasiryžusių jas „ginti“ nereikalingais rite-
riškais veiksmais.

Bet Tyro šventikė? Tai jau šis tas naujo.

– Sveika atvykusi, šventike, – pasveikino Malorė. –
Tolimas kelias nuo artimiausios šventyklos.

Mergina droviai sukikeno.

– Aš tik pradedančioji. Įžadus duosiu kitą savaitę.

– Mano sesuo nusprendė paskirti savo gyvenimą die-
vams, – sausai tarė vyras. – Neturiu supratimo, kodėl.

Mergina šypsojosi, tačiau jos veide matėsi įtampa.

– Todėl, kad nesuvoki, kaip gyvenimą galėtum pa-
švęsti kam nors kitam, o ne sau.

Vyras gūžtelėjo pečiais.

Malorė nenoromis turėjo pripažinti, kad iš dalies
pritarė jam. Atsiduoti septyniems dievams visuomenės

elite tapo populiariu nukritus uždangai – prieš beveik du dešimtmečius, tačiau jos tai nė kiek nežavėjo. Malorės nuomone, dievams žmonių reikalai buvo nė kiek neįdomūs – nei dabar, nei anuomet, kai uždanga dar buvo vietoje.

– Ekskursija prasideda čia, ar ne? – paklausė vyras.

– Ekskursija po Safyro dvarą? – klausimu atsakė Malorė. – Pilną kančios ir netekčių? Taip, jūs esat tiksliai čia. Nors šis pasivaikščiojimas labiausiai vilioja bedievius ir atstumtuosius, o judu abu atrodot tokie labai... gerbiami.

Vyro skruostas sutrūkčiojo – akivaizdu, jis nesuprato, ar ji juos giria, ar įžeidinėja.

– Jūs turbūt Sofija ir Luisas Diuma, – tarė Malorė, perimdama sunkų aplanką į kitą ranką. – Kas jus čia šįvakar atvedė?

– Jaučiu pareigą supažindinti savo seserį su pasauliu, kol jos dar neužrakino toje šventykloje, iš kurios niekada daugiau neišleis, – atsakė Luisas.

– Šventikės nėra *kalinės*, Luisai. Manęs laukia nemažai kelionių. Viena pagrindinių mano pareigų bus lankyti provincijų miesteliuose ir pirmininkauti sutarčių bei taikių derybų procesuose, dalyvauti apeiginėse medžioklėse, laiminti ginklus mūsų...

– Taip, taip, kokį pavydėtiną gyvenimą gyvensi, – pertraukė seserį Luisas, žvelgdamas į Malorę taip, tarsi sakytų „matai, ką turiu omeny?“ – Tai mūsų paskutinė naktis Morante. Buvom išsiburti pas būrėją, tokią

keistuoelę raganaitę Tilanso gatvėje, ir ji pasiūlė prieš išvykstant užsisakyti šią ekskursiją. Labai gyrė gidę.

Malorė kreivokai šyptelėjo. Ta „keistuoelė raganaitė“ buvo jos vyresnioji sesuo.

– Pasistengsiu jūsų nenuvilti.

– Jos krautuvėlėje buvo be galo įdomių dalykų, – tarė Sofija, apžiūrinėdama didžiulius geležinius vartus prie gatvės. – Luisas nusipirko autentišką dievų relikviją – vieną iš Virdito auksinių plunksnų. Mus užtikrino, kad ateinančiais metais ji atneš jam sėkmę.

– Išties retas lobis, – tarė Malorė, apsimesdama susižavėjusi. – Ir kiek sumokėjote?

Luisas išpūtė krūtinę.

– Vos dvylika lysų.

– Gera kaina.

Malorė nususuko, kad jis nepamatytų jos išdidžios šypsenos. Tai puikiai atpirko auksinei folijai išleistus pinigus ir tas valandas, kurias Anaisė praleido bandydama sugalvoti, kaip įpinti ją į tas prakeiktas varnos plunksnas.

Ji pakėlė akis į dangų kaip tik tuo metu, kai mėnulis žaismingai išniro iš už debesies. Jos paskutinis klientas, mesjė Bado, jau oficialiai vėlavo.

– Laukiam dar vieno džentelmeno, tada galėsime pradėti.

– Minėjot bedievių, – tarė ponas Diuma pašaiptu tonu. – Spėju, ši ekskursija pritraukia nemažai ne itin padorių veikėjų.

– Kartais, – atsakė Malorė. – Bet juk ir jūs dalyvausit ekskursijoje, tiesa?

Luisas susiraukė.

– Ką norit tuo pasakyti?

– Tik tai, kad retai iš tiesų suprantam, koks žmogus yra – nesvarbu, ar jis visiškai nepažįstamas, ar artimiausias giminaitis. Dauguma, paprašyti įsivaizduoti, kas galėtų būti jų žudikas, įsivaizduoja nepažįstamąjį. Gal kokią nors atsitiktinį užpuolimą tamsioje gatvelėje. Tačiau ištyrus pakankamą skaičių žmogžudysčių tampa akivaizdu, kad kur kas dažniau auka ir žudikas vienas kitą pažinojo – kartais net labai artimai. Dažniausiai tai būna vyras, bet... – ji dramatiškai atsiduso, – ir tarp brolių bei seserų žmogžudysčių pasitaiko.

Sofija kiek sumišusi suraukė antakius, tarsi nesuprasdama, kodėl Malorė jai visa tai pasakoja, o jos brolis net sušnypštė iš pasipiktinimo. Kol jis dar nepuolė ginti savo garbės aiškindamas, kad tikrai neketina nieko žudyti (nors argi ne visi taip sako?), Malorė ištiesė delną.

– Kol laukiame, ekskursijos kaina – po šešis galetus, ir mokėti iš anksto.

– Šešis galetus? – nustebo Luisas. – Ta būrėja mums sakė...

Sofija stipriai kumštelėjo jam į šoną, kad nutiltų. Niurnėdamas jis ištraukė iš piniginės reikiamą sumą.

– Puiku, – tarė Malorė, susikišdama pinigų. – Kadangi mūsų paskutinis bendražygis vėluoja, galbūt pradėsime be jo.

Ji atsisuko į durį, kuris dunksojo lyg susigūžusi pabaisa kitame tamsios gatvės gale, šiek tiek apšviestas blyškios žibinto ir sidabrinės pilnėjančio mėnulio šviesos.

Grandinės ant vartų tebuvo butaforija. Gremėzdikos, geležinės, su rūdžių sluoksniu – to pakako atbaidyti smalsiems praeiviams, kad nesibrautų į apleistas valdas. Bet jei kas būtų pažvelgęs atidžiau, būtų pastebėjęs, jog grandinę laikanti spyna jau seniai nulūžusi.

Malorė čia tikrai buvo niekuo dėta. Galėjo prisiekti.

– Ar... *teisėta* mums čia būti? – paklausė Sofija, kai Malorė atvyniojo dzeržgiančią grandinę.

– Nesijaudinkit, aš nuolat vedu šias ekskursijas, – atsakė Malorė, išvengdama tiesaus atsakymo.

Sofija daugiau neklausinėjo.

Malorė stumtelėjo vartus, vyriai sucypė, ir jie prasispraudė vidun. Luisas susiraukė, nes apkerpėjęs metalas paliko dryžius ant jo švarko, o štai Sofija į panašias dėmes ant savo apsiausto nekreipė dėmesio.

Malorė lėtai žingsniavo tiesiu taku, vedančiu per sodą į durį, leisdama turistams pasigėrėti išdžiūvusiais fontanais. Taip pat aptrupėjusia tvora, juosiančia sodą. Ir pagaliau priešais juos iškilo durys. Jis buvo siauras, bet aukštas: trys aukštai gyvenimui ir pramogoms, dar ir mansarda, kurioje daugiausia buvo tarnų kambariai. Eksterjeras – visiškai balto kalkakmenio, tačiau suodžiai, dulkės ir besiraitančios vijoklinės gebenės bei

visterijos jau ne vieną dešimtmetį naikino fasadą. Medinėmis juostelėmis sudalinti vitražiniai langai, prieš šimtmetį aukščiausia mados viršūnė, dabar buvo apdulkėję, išdaužyti. Didžiulės paradinės durys – arkinės, tamsaus ąžuolo – buvo išraižytos baisiais šernų galvų ornamentais. „Tinkamas pasveikinimas namui, – pagalvojo Malorė, – kurio praeitis tokia niekšinga.“

– Pradėkim, – tarė Malorė, atbulomis žengdama akmenimis grįstu taku. – Ką žinot apie mesjė Le Blė?

Kiek padvejojęs, Luisas atsakė:

– Jis žudė žmones.

– Žmonas, – pridūrė Sofija, balsas nuskambėjo tyliai ir pagarbiai. – Jis žudė savo žmonas.

Malorė pasikišo aplanką po pažastimi ir pradėjo savo tiradą.

– Jis buvo grafas Bastjenas Safyras, tačiau daugumai žinomas pravarde – mesjė Le Blė. Taip jį vadino todėl, kad jo plaukai ir barzda buvo tokie juodi, jog tam tikroje šviesoje atrodė beveik melsvi. Žinoma, tam įtakos galėjo turėti ir jo pavardė – Safyras.

Ji sustojo tarp dviejų piktžolių prižėlusių gėlynų. Buvo sunku įsivaizduoti, kad kadaise čia žaliavo kruopščiai apkarpyti buksmedžiai ir žydėjo spalvingos pelargonijos.

– Jis gimė savo šeimos dvare prie Komoro kaimo, maždaug už keturiasdešimties mylių į šiaurės vakarus nuo čia, ir augo vienintelis vaikas, vienintelis vyndarių

šeimos turtą paveldėtojas. Ištikus šimtmečius Safyrų valdose gamintas „Rubininis Komoras“ buvo vienas brangiausių ir geidžiamiausių vynų rinkoje. Kadangi jis pastiprinamas brendžiu, gali išsilaikyti metų metus, net dešimtmečius, ir daugelis sako, kad laikui bėgant skonis tik gerėja. Dėl to jis buvo ypač patrauklus pirkliams, prekiaujantiems net su tokiomis tolimomis šalimis kaip Isbrenas ar Gai Jinas, kur šis vynas buvo reta didikų privilegija. Žinovų buvo vertinamas ir už tai, kad dėl pridėtinio alkoholio buvo lengviau apgirstama.

Ji užlipo laipteliais prie įėjimo.

– Tačiau Bastjenui kaimo gyvenimas kėlė nuobodulį, tad, sulaukęs dvidešimt vienerių, jis nusipirko šį žemės sklypą pačioje Moranto širdyje ir pasistatė dvarą, kurį ir matote priešais save. Pinigų jis negailėjo – tai liudija auksu dengtas saulės laikrodis pietinėje terasoje ir dekoratyviniai ornamentai, puošę viršutinius aukštus, – kiekvienas jų unikalus, rankų darbo, išraižytas vietinio meistro.

– Atleiskit, – pertraukė mesjė Diuma, kurio veidas, Malorei dėstant savo šiurpų pasakojimą, vis labiau niaukėsi. – Ar jūs ketinate vesti *visą* ekskursiją?

Malorė įdėmiai pažvelgė į jį.

– Toks buvo mano planas.

– Bet jūs... jūs juk... – jo sumišusi išraiška virto pasibaurėjimu. – Maniau, jog esat sekretorė, arba... na, ta, kuri pasitiks mus ir paims skrybėles bei paltus. Ne *gide*.

Malorės žandikaulis sutrūkčiojo.

– Klydot.

– Bet ši ekskursija juk apie... žmogžudystes, – jis ėmė kalbėti tyliau. – Moters lūpoms nepritinka kalbėti apie tokius dalykus.

Sofija susiraukė, pasijutusi nepatogiai.

Ir Malorė pradėjo suprasti, kodėl Sofija panoro pabėgti ir prisijungti prie ordino, prisiekusio šaulių ir karo dievui – dievui, kuriam nerūpėjo, ar esi vyras, ar moteris, ar dar kas. Jei Luisas visą vakarą žarstysis tokiais komentarais, jai teks kovoti su noru vartyti akis.

Netiesa. Ji vartytų akis be jokios sąžinės graužaties ir be atsiprašymų.

Tačiau tai galėjo kainuoti arbatpinigius vakaro pabaigoje, o joks šovinizmas nepakeis monetų svorio jos piniginėje.

Malorė atsiduso.

– Morante esu geriausia ekspertė mesjė Le Blė ir Safyrų šeimos klausimais ir šiuo metu vienintelė gidė, vedanti ekskursijas šiame dvare. Jei jūsų švelniai sielai mieliau leisti vakarą lošimų salėje – aš jūsų nesulaikysiu. Bet jei norit patekti į namo vidų, patarčiau apsispręsti greitai, kad galėtume judėti toliau.

Ji trumpai patylėjo, o paskui pridūrė:

– Beje, mokestis negrąžinamas.

Mesjė Diuma nepritarimo kupinomis akimis pažvelgė į seserį, tarsi nenorėtų, kad ši prisigaudytų minčių iš

tokios užsispyrusios moters, ir Malorei kilo klausimas, kiek jis iš tikrųjų žino apie tą dievą globėją, kurią pasirinko jo sesuo.

– Kaip ir sakiau, – pratęsė pasakojimą ji, – kai namas buvo baigtas, mesjė Le Blė beveik visą laiką leido Morante. Ir čia iš tiesų prasideda mūsų pasakojimas, – suėmusi jūros gyvatės formos rankeną, Malorė patraukė duris ir šios atsidarė dramatiškai girgždėdamos. – Sveiki atvykę į Safyro dvarą.